

זמנים. תלבות שבת פ"א

עשבים בשחת ובלבד שלא יתיכין לעקור אוון. לפיכך אם ענקרו אינו הושש. יוויזחן ידיו בעקב הפירוט וכיוינא בו ובלבד שלא תישען בשחת ובכעת עישיתן אפשר שתישענה בגין מלאה ואפשר של לא תישעה... אם לא נברון לאויה מלאכה ודרי הוא מוחר. כיצד נורר אדים [ג] מטהה וכוסא ומפצל וויצא בזען [ג] בשחה ובלבד שלא החרופ והריין בקרען בשעת גורנותן. ייכון מולך [ג] על עבי ולפיכך אם חזרו הדרקען אינו רושש ברכ לוי' שלא תיכין. ייכון על עבי פריגת

ביאור הלכה סימן שם

* ולא נתכוין לקלקל וכו' - כמו שהוא לשון הרמב"ם פ"י מהלכות שבת הלכה י"ד ומשמע בביבור דעתו דהא דבעין בוגר לא קורע ע"מ לתפור מושום דאליה ה"ז מקלקל אבל אם מכון לצורך איזה דבר תיקון אפיו במכoon שלא ע"מ לתפו חיב ובבכי ניחא דהכנית הרמב"ם דין הפותח בית הצואר בשבת ג' בכל דין הקורע לחיבוב ואף דהוא בודאי שלא ע"מ לתפור מושום דמתיקן בקריעתו את הבגד ולפלא על הב"י שכטב בסימן שי"ז למלה תא דפשיטה דפותח בית הצואר להמי לא הי בכל קורע מושום דהוי קורע שלא ע"מ לתפור ובעצמו סתום בסימן שי"מ כהרמב"ם דכל קורע ע"מ לתקן חיב ובאמת מוכח כן בהדייא מגמא [שבת ק"ה ע"ב] בדורע בחמתו ועל מתו המוטל עליו [הם אותן האמורין בפרשא אביו ואמו בנו וכו' ויש בהם שאסור לתפור א"כ] אך אפיו שלא ע"מ לתפור חיב כל שיש איזה תיקון בקריעתו. ואח"כ מצאת שראיה זו מובה בדברי הגרא"א בಗליון שלו וגם כל הדברים הנ"ל עיירן מבואר בנשمة אדם בכלל ל"ט בהלכות שבת ע"ש ונזכר בזה לקמיה והמ הפמ"ג רמז לזה [אך מה שכטב שם הגרא"א דמדברי התוס' ע"ג ע"ב ד"ה וצריך ממש דבעין ע"מ לתפור ממש יש לדוחות דשיגרא דלשנהו בא בתוס' וכונתם הוא דכשאין צורך לעצם אין שם קוצר לעליו לחיבוב דין עשה תיקון בדבר הנוצר גופא ודומיא דקורע דבעין ע"מ לתפור או לתקן דהוא דומייא דلتפור ואלה אין חיב דין שם מלאכה עליו כי הוא מקלקל ואניה בכלל מלאכה ה"ה בזוחותצע דהרי הרמב"ם בודאי סובר שלא בעין ע"מ לתפור דוקא והוא ג' סובר דמלאכה שאין צורך לגופה חיב וא"ה פולק בזומר נן נאמר אף לדבמי התוס' ואח"כ חזקו סברותם ביותר מהא דכבשים דין שם קוצר לעליו כלל וכן שם דישה עליו כלל אפיו לעניין לאסור לכתלה וגם בדף צ"ד ע"א כתבו התוס' נ"ל היררו רלע נ"ח

תוספות מסכת שבת דף עג עמוד ב

וצריך לעצים - נראה דאפיקו לר' יהודה דמחייב מלאה שאינה צריכה לגופה בעין צריך לצורך עצים קוצר אלא בעין זה מיד דהוה אקורע על מנת לתפור ומוחק על מנת לכתוב וכదאמר רבי יוחנן ליקמן ב' חבית (דף קמה) אחד כבשים ואחד שלקות ששהן מוגפן מותר למימיהן חייב חטא ואמאי שי לגופן ליהו כמלאה שאינה צריכה לגופה אלא טעונה לפיו שאין דרך דישה בכך.

תלמוד בבלי מסכת מנהות דף סד עמוד א

๔

מהו? בתר מחשבתו אולין וגברא לאיסורה קא מיכוין, או דלמא בתר מעשיין אולין? א"ל: לאו היינו דרביה ורבא? דאיתמר: שמע שטבע תינוק בים, ופרש מצודה להעלות דגים והעלת דגים - חייב, להעלות דגים והעלת דגים ותינוק - רבא אמר: חייב, ורבא אמר: פטור, ועד כאן רבה לא קא פטור, אלא כיון דשמע, אמר' נמי דעתיה אתינוק, אבל לא שמע לא. ואיכא דאמר, א"ל: היינו פלוגתויו דרביה ורבא; דאיתמר: (לא) שמע שטבע תינוק בים, ופרש מצודה להעלות דגים והעלת דגים - חייב, להעלות דגים והעלת תינוק ודגים - רבה אמר: פטור, ורבא אמר: חייב; רבה אמר פטור, זיל בתר מעשיין; ורבא אמר חייב, זיל בתר מחשבתו. אמר רבה: חולה שאמדוהו לגורגרת אחת, ורצו עשרה בני אדם והביאו עשרה גורגרות בבת אחת - פטורין, אפילו זה אחר זה, אפילו קדם והבריא בראשונה. בעי רבא: חולה שאמדוהו לשתי גורגרות, יש שתי גורגרות בשתי עוקצין ושלש בעוקץ אחת, הי מניינו מייתין? שתים מייתין דחו זיה, או דלמא שלש מייתין, דקא ממעטא קצירה? פשיטה שלש מייתין,